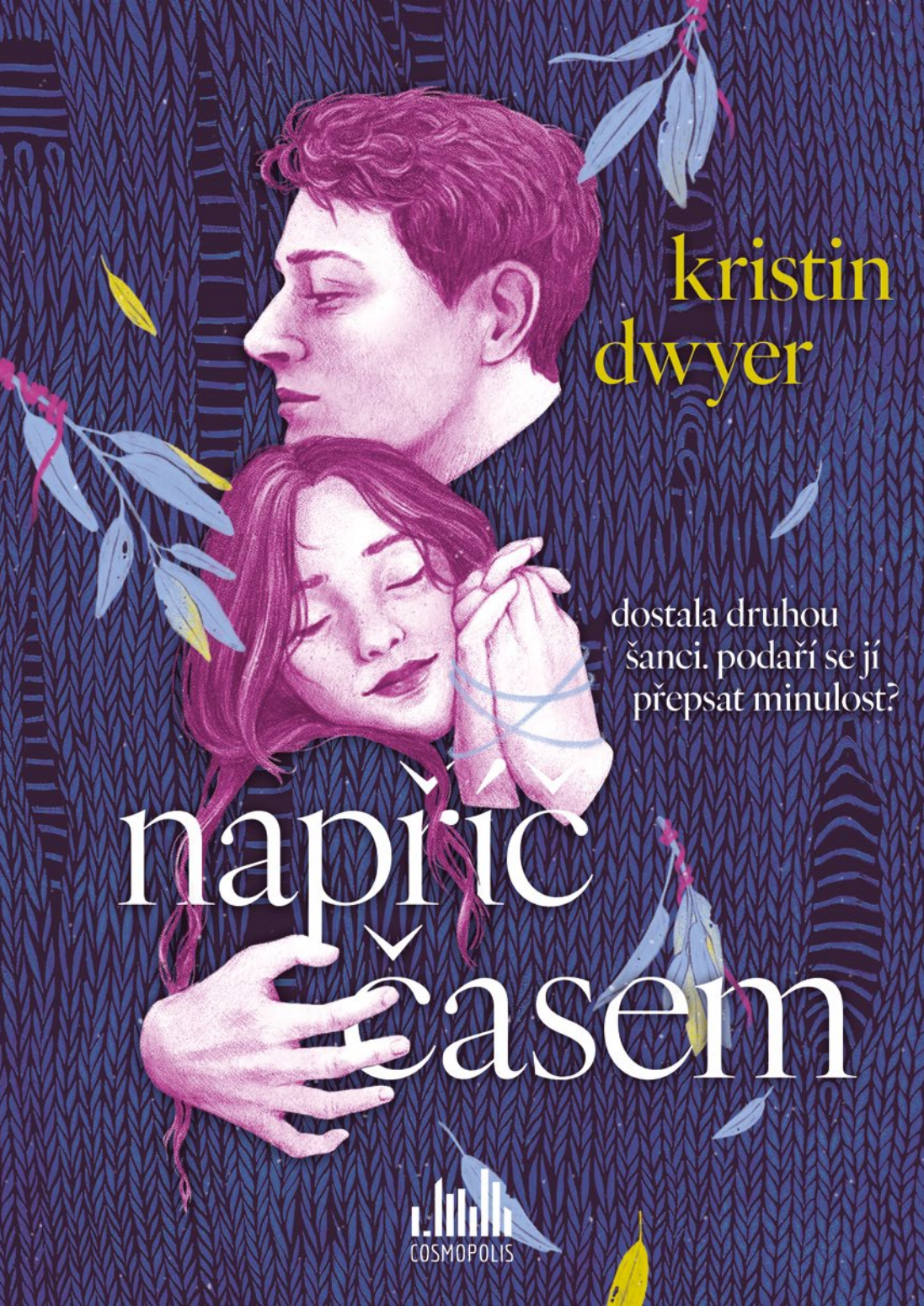

The background of the cover is a dark blue, textured pattern resembling a dense, repeating leaf or feather motif. In the center, there is a soft, painterly illustration of a young man and woman. The man, with short reddish-brown hair, is shown in profile, looking towards the left. The woman, with long reddish-brown hair, is positioned in front of him, her head resting against his chest. Her eyes are closed, and her hands are clasped together near her face. A hand from the bottom left is shown reaching up towards the woman's head. Scattered around the central figures are several stylized leaves in shades of blue, green, and yellow, some with red stems.

kristin
dwyer

dostala druhou
šanci. podaří se jí
přepsat minulost?

napříč časem

COSMOPOLIS

napříč
časem
kristin dwyer

Přeložila Jana Vlčková

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc. and Andrew Nurnberg Associates Prague.

IN TIME WITH YOU copyright © 2026 by Kristin Dwyer.

All rights reserved.

Cover illustration and design © Tereza Eager

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jana Vlčková, 2026

ISBN 978-80-271-6109-6

*Pro mou mámu, která mi vždycky dávala pocit,
že dokážu cokoliv, dokonce i vrátit čas.
S prstem v nose.*

Kapitola 1

Babi mi vždycky říkala, že čas je pomíjivá věc – příběh sestavený jako jednoduchá pohádka, aby se lidé cítili lépe ve svém světě. Aby jim pomohl pochopit nepředstavitelné.

Kdykoliv jsme já a Linden, moje sestřenice, udělaly nějakou pitomost, nebo řešily zklamání, babi prohlásila, že existuje sto způsobů, jak to změnit. Nic netrvá věčně, ani čas.

Na každé narozeniny nebo nový rok, výročí, která slouží jako milník bedlivě střežící plynutí hodin, se nechala slyšet, že: „Nejsi starší, nebo mladší. Prostě jsi.“

Já ty její hlášky nesnášela. Hloupé fráze pronášené nad šálky chladnoucího čaje, anebo u krbu, kde vyhasínaly řevavé uhlíky. Věci, které jasně měřily čas.

Babi seděla v křesle vedle velkých oken shlížejících na zelené stromy, které zasadila, aby v létě stínily dům, a pletla nebo háčkovala. Co si pamatuju, tak štrikovala příkrývku, jedno očko měla jako druhé a její upracované ruce v pravidelných intervalech tahaly za vlnu, již něžně skládaly do smyček a uzlíků.

Babi byla zvláštní. Aspoň to si sousedé špitali, když se domnívali, že je neslyší. Vyznívalo to vlídně, ale když jste mladí, stydíte se za všechno, co nějak vybočuje.

A u nás těch zvláštností bylo beztak dost. Dvě dívky, sestřenice, vychovává babička, která jako domácí mazlíčky chová ovce a mluví v hádankách. Matky vyrazily za dobrodružstvím a dcery čekají na jejich návrat.

Vzhledem k tomu o nás město smýšlelo stejně, jako my jsme smýšlely o čase. Bralo nás jako jev přechodný. Pomíjící.

A přestože si město s námi nevědělo rady, babi měla vždycky jasno.

Za obzvlášť náročných dní nás posílala s ovcemi ven, aby mohla zpracovat a obarvit vlnu.

„Čas je jako tyhle barvy. Mění se, rozpouští a slévá se dohromady. Nedovolte, aby dnešní barva prosákla do zítřejší.“

Kdykoliv jsem se pokusila sáhnout po černé, vzala mi ji z ruky a zavrtěla hlavou. Černá vysává z místnosti všechnu energii.

Odstín, v němž se všechno skryje.

Já jsem vždycky protočila panenky a nalila na čisté rouno modrou a fialovou, barvy, které byly mému srdci nejbližší.

Babička mě sledovala a mlaskla. „Stálá barva.“

Vždycky pronášela takové věci. *Proměnlivá. Základní. Stálá.* Jako by mnou zvolené odstíny byly taroty prozrazující jí pravdu, kterou jsem neznala ani já.

Podala mi žlutou s vysvětlením, že trocha slunečního svitu pomůže. Koneckonců je to základní barva. Mladistvá a ohnivá, spálí vše, co se jí nelíbí.

A já na to, že žlutá je jenom *barva*, a barvy žádné pocity nemají.

Ona jen pokrčila rameny a odpověděla, že jednoho dne se celý můj svět vybarví a já konečně pochopím.

Ale nejsem přesvědčená, že to myslela takto. Určitě ne jako dnes.

Jasně modrá obloha visí tak nízko, že po ní můžete přejet rukama. Ospalé ranní slunce zalévá svět zlatavou září a vytváří snovou atmosféru. Nad sytě zelenou trávou nepluje jediný mrak.

A o pár metrů dál spočívá lesknoucí se černá rakev.

Tohle jsou barvy dne, kdy člověk pohřbívá svého přítele.

„Připravená?“ zeptá se mě Linden ze sedadla řidiče. Sedí za volantem auta vypůjčeného od babičky. Vůz voní po lilích a odřené kůži. Na přístrojové desce se usadila vrstva prachu a já si pamatuju, jak jsme do

něj kdysi s Linny psaly prstem naše iniciály. Místo odpovědi pohlédnu na svou sukni.

Je černá. Co je to za pitomou hnusnou barvu?

Jako výtvarnice bych žádnou barvu nenávidět neměla – všechny slouží svému účelu. Přesto se tak stalo. Tuhle nesnáším. A ne z toho důvodu, že podle babi zastírá věci – ale protože je to barva, která bere.

Vzala mi srdce. Vzala mi štěstí.

Vzala mi Cartera.

Černá je barva jeho rakve. Obleku, ve kterém ho pochovají. Budoucnosti, již jsem si pro nás vysnila.

Linden si povzdechne, když kolem projdou dva kluci z naší univerzity s pugétem bílých květín.

Přidám bílou na seznam barev, které mohou táhnout k čertu.

„Nemusíš vystoupit,“ nabádá mě sestřenice, ale zní to zklamaně, jako by si ve skutečnosti přála pravý opak. „Jestli chceš zůstat v autě, můžeš. Nikdo...“

Odmílí se, protože se plete, a sama to ví. *Každý* si toho všimne. Všichni se budou divit, proč tam nejsem, a připočtou další položku na seznam věcí, o kterých si šeptají za mými zády. Obvinění, o nichž se domnívají, že je neslyším. Ve vzduchu visí otázka. Jediná, na které doopravdy záleží.

Co se stalo?

Netuší, že si ji také pokládám.

Byla to moje vina?

Carterova ruka vyklouzne z mojí.

„Otevři oči, Nieve.“

Je úplně jedno, kolik mě trápí nočních můr nebo kolikrát se pokouším vybavit si poslední okamžiky s ním – a nemůžu si vzpomenout, co se stalo. V hlavě mám prázdno, nic než...

Černo.

Takže ne, nechce se mi vystoupit z auta, ale udělám to.

Zasloužím si, co bude následovat.

Vadí mi, že zrovna dnes musí být tak nádherně. Jako by se vesmír vysmíval bolesti mé duše a pocitu viny kolujícímu mi v žilách.

Venku jsou další lidé oblečení v černém. Lehkými kroky se pohybují po vzorně zastřiženém trávníku, podvědomě respektují, že pod nimi leží zesnulí. Vyhýbají se šedivým náhrobkům trčícím ze země, jako by stačil jediný chybný krok a sami skončili v temném hrobě.

Pohřbení pod vrstvou země, odsouzení k trouchnivění jako všichni ti, které kdysi milovali, drželi je za ruce, dívali se jim do očí, líbali je na rty –

„Nieve.“

Zajímalo by mě, jestli Carter dostane velký náhrobní kámen. Třeba nějaký nápadný, na kterém bude jeho podobizna, zamrzlá v čase, vyrytá do mramoru vedle citátu z bible.

„Nieve.“

Bože, hnusilo by se mu to.

„Dej mi minutu, ano?“ požádám Linden. Zatím se nechci vynořit ze svých myšlenek.

Během posledních dvou týdnů jsem se pokoušela vybavit si poslední slova, která mi Carter řekl. Jaká poslední slova jsem mu pověřila já? Vyznala jsem mu lásku? Nebo jsem prohodila něco kousavého, něco krutého?

Proč si nemůžu vzpomenout?

O tomhle lidé mluví, když někdo zemře. O posledních slovech. Posledních okamžicích. Ale já mám jenom textové zprávy ze skupinového chatu s přáteli.

Někdy si je znovu pročítám. Je to jen série vlídných vzkazů, jejichž prostřednictvím nás pět žertovalo a hloupě blábolilo o ničem. Občas jsme se hroutili ze školy, nevydařených rande nebo ze života jako

takového. Tehdy nám to připadalo velké, ale teď... teď se mi zdá, jako by se to odehrálo v jiném životě.

Ve tři na Nievině výstavě. Přijďte včas.

To platí pro tebe, Maxi.

Nikdy jsem na ni nedorazila. Ve dvě byl Carter na cestě do nemocnice.

„Nieve, jestli hned nepůjdeme, tak to možná propásneme.“

Lidé v černém se na trávě řadí do kruhu, ale místo abych otevřela dveře, zírám na svoje balerínky. Červené. Carterova oblíbená barva. Já jsem tyhle boty nenáviděla. On je miloval. *Miloval.*

Linden má zářivě blond vlasy smotané v pevném uzlu na šíji a obě nosíme na zápěstí náramek spletený ze zlaté a bílé vlny. Babi nám ho uvázala, než jsme odešly z domu.

„Já jen... potřebuju další vteřinu.“

Linden na mě netlačí, ani mi nepřipomíná, že už mi ji dala. Další vteřinu, okamžik, den, týden. Tiše sedí a čeká, až jí povím, co bude dál. Jestli má poslouchat, mluvit, plakat, žertovat. Od Carterovy smrti všichni jenom čekají, aby zjistili, jakou masku si přede mnou mají nasadit.

Víčka mi klesnou a spatřím záblesk světla ve vodě – ruce, které mě tahují pod hladinu, zatímco se bráním. Nic jiného nevnímám a krk se mi sevře.

Otevři oči, Nieve.

Otevru nejen oči, ale i dveře auta a vystoupím. Zabouchnu je za sebou, ale ne proto, že se zlobím, nýbrž z toho důvodu, že je fajn mít aspoň jednu věc ve svém životě pod kontrolou.

Smuteční obřad už začal, proto po špičkách kráčíme vstříc tichým slovům kněze. Zůstaneme stát vzadu v naději, že splyneme s mořem lidí, kteří se na nás zdráhavě usmívají. Všichni si kladou stejnou otázku:

Proč není Carterova přítelkyně s rodinou zesnulého? Žaludek se mi sevře, když se podívám směrem, kde stojí jeho rodiče.

Černou rakev zdobí vodopád bílých květin. Cítím, jak voní. Voní lítostí a smutkem.

Zimolez.

Je zde spousta lidí z naší školy. Kluci z Komise pro akademické dědictví, které předsedal, celé osazenstvo knihovny, kde pracoval jako dobrovolník, a snad každý člen z církve, k níž se hlásil.

Zhluboka se nadechnu a semknu víčka, ale sotva to udělám, cítím, jak Carterova ruka klouže z té moje.

Otevři oči, Nieve.

Zamžikám řasami.

Ve stínu zeleného altánu sedí Carterova rodina na plastových židlích poskytnutých pohřebním ústavem. Jeho sestra, oblečená v černém a nenalíčená, cupuje v prstech papírový kapesník. Má stejně nazlátlé blond vlasy jako Carter, nechybí ani vysoké lícní kosti. Rodiče se opírají jeden o druhého. Carterův otec objímá svou ženu kolem ramen. Ve společnosti příbuzných je i dívka, kterou jsem nikdy neviděla. Má dlouhé tmavé vlasy a drží protáhlou snítku zimolezu. Babička s prababičkou svírají v dlaních červené kapesníky s vyšitými Carterovými iniciálami.

CHAD III.

Považoval by to za příšernost.

Zajímalo by mě, jestli jsou zvědaví, kde jsem, anebo jestli se jim ulevilo, že se k nim nehrnu. Carterovu matku jsem naposled viděla v nemocnici, kdy mě držela za ruku a říkala, že Carter by to takhle chtěl.

Ale jak může Carter něco chtít, když je mrtvý?

Hlavy jsou skloněné, oči odvrácené stejným směrem. Několik statečných duší hledí na duchovního, který káže o údolí a smrti.

Až na jedinou osobu.

Max Emerson stojí v zadní části altánu, hned za rodinou. Rukama se opírá o židli, na níž sedí Carterova sestra, vraští tmavé obočí a zakaboněný jako bouřkový mrak soustředí pohled na mě.

Jeho zelené oči se zdají pronikavější než normálně, což se stává, když člověk pláče. Hlavou mi bleskne vzpomínka. Je zmáčený vodou z řeky a slzami. Zelené oči jiskří. Seznam toho, co bych si přála o Maxovi nevědět, je nyní úplný.

Carter byl veselý a zářil, Max působí jako jeho ponurý opak. Ani nemusím přijít blíž, abych věděla, že jeho hlas zní tiše a zlostně. Tak se mnou vždycky mluví. Choval se ke mně tak i předtím, než jsem nesla brímě viny za Carterovu smrt.

Linden mi vklouzne rukou do dlaně a já se na ni podívám. Zírá na Maxe, jako by se snažila odhadnout, jestli je s ním nějaký problém. Ale všichni vědí, že není. To já. Já jsem ten problém.

Posloucháme, jak kněz poroučí Carterovo tělo zemi. Říká nám, že tohle není konec. Že Carter je tu pořád s námi. Vždycky tu s námi bude. Přečte několik veršů z bible a pak...

Je konec.

Carterova ruka klouže z té mojí.

„Otevři oči, Nieve.“

Ukládají Carterovu rakev do země za otáčení a skřípání koleček. Jako by drásala moji kůži. Zadržím dech, dokud protivný zvuk neustane. Linden vytrhne růži z obrovské kytice stojící poblíž, ovine její stonek tmavě modrou spředenou vlnou a hodí ji na víko schrány.

Zatínám zuby. Babiččina pověřivost mě následuje dokonce až sem.

„Proč jsi to udělala?“ zeptám se.

Ale Linden jen pokrčí rameny a ignoruje můj tón. „Můžu se s ním rozloučit, jak chci.“

Zajímá mě, co znamená tmavě modré vlákno.

Zajímá mě, jestli to sestřenice vůbec ví.

Slunce teď svítí uprostřed oblohy a většina pozůstalých je pryč. Linden postává u auta a čeká, Carterova rodina dávno odešla. Muž v bílé polokošili s logem pohřební služby odnáší stranou stojany v podobě srdce. Chce tu uklidit a jet domů.

Ale mně zbývá udělat poslední věc. Zuju si červené střevíce a hodím je do hrobu. Zaduní o víko rakve a já se zamračím. Proč jsem to udělala? Ale z nějakého důvodu mi připadá správné vrátit Carterovi boty, které mi věnoval na Valentýna. Pohřbím dívku, jež je nosila, s chlapcem, který jí je daroval.

Bosá kráčím po hebké trávě, vracím se k autu, a když vzhlednu, očekávám, že spatřím Linden, ale místo ní na mě čeká Carterova sestra Aubrey. Míří ke mně, oči má opuchlé a zarudlé.

„Nieve.“ Zní to nervózně.

Ve zlomku vteřiny, než stačí pokračovat, si představím všechny ty strašné věci, které mi může říct:

Je to tvoje vina.

Měla jsi to být ty.

Nezasloužíš si žít.

„Přijedeš k nám domů?“

Otázka mě tvrdě zasáhne a já si představuju, jak se mi hýbe obočí, zatímco hlava zpracovává její slova. „Nemyslím si, že –“

Ani mi nedopřeje větu dokončit. „Přijed', prosím.“ Ucouvne, jako by ji zaskočila vlastní dychtivost. „Já –“ Zhluboka se nadechne. „Chci tě tam mít.“

Oči má dokořán a já se nemůžu ubránit pomyšlení na Aubrey, kterou jsem předtím znala. Tu, která za námi chodila k bazénu, aby nám mohla vykládat o klucích. Tu, jež si nebyla jistá, jestli zvolila správné šaty na svou první společenskou událost. Aubrey, která se chtěla s takovou vervou, až při tom chrochtala.

Dívku, která byla úplně jiná, než je ta stojící přede mnou.

A já to nenávidím.

Max čeká u stříbrného BMW, bokem se opírá o dveře u řidiče, a přestože má na očích tmavé brýle, vím, že nás sleduje.

Sleduje mě.

Kousnu se do rtu. „Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad.“

Aubrey svraští obočí a já cítím, že Linden přistoupila blíž – aby mě chránila. „Ty za nic nemůžeš.“

Aubrey to prohlásila tak prostě. Tak sebejistě.

„Otevři oči, Nieve.“

Ale mýlí se.

Kapitola 2

S Carterem Delaneyem jsem se seznámila hned první den po svém nástupu na vysokou školu.

Panovalo slunečné odpoledne a on se uvelebil na desce dlouhého stolu přiřazeného k vysokým oknům studentské koleje. Světlo za jeho zády způsobilo, že vypadal, jako by zářil. Jako anděl. Jako by slunce svítilo kvůli němu.

Možná bych se tomu zasmála, kdyby nepůsobil tak fascinujícím dojmem. Na Carterovi bylo něco, co ho odlišovalo od všech lidí, s nimiž jsem se kdy setkala. Benji a Linden seděli na židlích po stranách stolu, takže stůl se změnil v pódium. Nebo trůn.

Carter Delaney byl mladý král v tmavě zelené mikině s kapucí.

A já jsem ho zcela automaticky začala uctívat, aniž bych s ním kdy promluvila.

Pochopitelně jsem o něm slyšela. Každý o něm slyšel. Na naší malé umělecké akademii se stal legendou. Ve čtrnácti vyhrál literární soutěž pro náctileté, vypsanou Národní knižní asociací. Od té doby se každý rok účastnil několika podobných soutěží, kde se umísťoval na prvním místě. Místo aby během povinné roční přestávky před nástupem na vysokou školu brigádničil v nějaké galerii či cestoval s batohem po Evropě, odjel do Asie studovat kořeny poezie a vypravěčského umění. Mohl jít na kteroukoliv školu si zamluvit, ale vybral si Suttleton.

Suttletonská akademie svobodných umění byla *založena rodem žen oddaných nadčasové snaze o sebevyjádření*. Alespoň to stálo v propagačním brožurce.

Pro mě představoval Suttleton rodinný odkaz. Moje praprababička koupila pozemek, prababička nechala postavit první budovu a každá následující generace něco přidala. Byl to náš dar ostatním pokolením, stejně jako příjmení předávané z matky na dceru, která se nikdy nejmenovala po otci.

Byly jsme ženy z rodu Monroeových a ženy z rodu Monroeových navštěvovaly Suttleton.

O tomto okamžiku jsem snila celý život – o dni, kdy můj svět konečně dostane smysl a umění se stane středem mé identity. Nikdo se nebude ptát, jestli jsem příbuzná té divné ženské s vlnou, anebo žiju v domě se všemi těmi ovci. Projdu magickou bránou vysoké školy a sama rozhodnu, kdo vlastně jsem.

Takže když ke mně Carter konečně vzhlédl a upřel na mě své bystré oči, připadalo mi, že právě tak to mělo být.

Líbilo se mi, že nade mnou dumá a pokouší se mě odhadnout. Když se pomalu začal usmívat, věděla jsem, že jsem testem prošla.

Sestřenice mě představila a nařídila svým přátelům, aby na mě byli milí, ale převážně měla oči jenom pro Cartera, který zvedl ruce, jako by se vzdával. Benji se zeptal, jestli později půjdeme do kavárny na chlebičky. Carter prohlásil, že si musí nakoupit učebnice, protože si zapomněl objednat použité.

Připadala jsem si tak... dospělá.

Tohle je vysoká škola.

Seděla jsem vedle Cartera u kulatého stolu v rohu. Naklonil se ke mně a vyptával se mě, jak se mi škola líbí a kdo mě bude učit. Smál se, když jsem nejspíše žertovala, zatímco ostatní se jenom zdvořile usmívali. Ani mi nevadilo, když si přisedl blíž a dělilo nás jenom pár centimetrů. Prý aby mě lépe slyšel.

Potom se objevil Max s pytlíkem bonbonů z černé lékořice. Ušklíbl se a předal ho Linden s poznámkou, že tohle cukroví je nechutné. Cítila jsem, jak se mi svírá hrudník. V jeho přítomnosti jsem vnímala svět

úplně jinak než s Carterem. Jako by celé moje tělo vědělo, že Carter znamená bezpečí a Max... ne.

Nebylo to poprvé, kdy jsem Maxe viděla.

A když si mě všiml, úsměv mu zmizel z tváře. Tehdy jsem nebyla zvyklá, že se na mě lidé neusmívají.

Ted', kamkoliv vstoupím, nálada okamžitě klesne hluboko pod bod mrazu.

Protože Carter zemřel a všechno světlo si vzal s sebou.

V domě Delaneyových Carterova sestra rozmlouvá s postarším párem, který drží v ruce drahé křišťálové sklenky s vínem. Všimne si, že na ně zírám, a nepatrně přikývne. Zhluboka se nadechnu, jak mě naučila máma, vzdychu nosem a pomalu vypustím ústy, a rozhlédnu se.

Přeju si, aby tady byl Carter. Prohlásil by něco zcela nevhodného a já bych předstírala smích.

Celý dům se hemží lidmi ze Suttletonu. Bývalí studenti si tiše povídají o *zničujícím talentu* a že *byl na vrcholu*.

Jako by se Carter dal zredukovat jen na jeho psaní. Jako bychom ztratili *tohle*. Jeho umění.

Linden si v kuchyni povídá se starší paní, kterou znám z charitativních večeří a vernisáží absolventských výstav. Max se ocitl v obklopení mně neznámých zralých mužů a nepřítomně přikyvuje, zatímco mu něco sdělují. V rohu prostorného obývacího pokoje Benji klábosí se spolužáky.

Využiju příležitosti a vyklouznu zadními dveřmi do zahrady. Bazén se leskne ve slunečním světle a já zavřu oči a vzpomínám, kolik dní jsme tu strávili pohupováním na nafukovacích lehátkách, vyhříváním se na slunci a cákáním v chladné vodě.

Carterova ruka klouže z té mojí.

„Otevři oči, Nieve.“

Až na to, že teď je voda nebezpečná.

Carterův otec sedí venku čelem k prastarým houpačkám. Zdá se, že je ztracený v myšlenkách, a upíjí víno – nejspíš původem z vinohradu, kam minulý rok investoval.

Vzpomenu si, jak Carter po dovršení jednadvaceti let koupil lahev vína, a když ho pokladní požádala o identifikační průkaz, hrdě zalovil v peněžence. Ale místo pravé občanky jí podal falešnou. Všiml si toho, až když pokladní poděkovala panu Dillonovi, a ne jemu.

Usměju se a obličej mě podivně zabolí.

Zřejmě mi atrofovaly svaly.

Vykročím k panu Delanyemu, ale Linden mě zastaví.

„Zvládáš to?“ Pohladí mě po paži.

„Jenom jsem chtěla...“

Linden se zaksichtí a já si lámu hlavu, co by se podle ní stalo, kdybych oslovila Carterova tátu. Vyhýbala jsem se jeho matce a jejím nepolevujícím pozitivnímu naladění. Naštěstí pro mě uvízla v kuchyni, kde děkuje kuchařinkám za neustálý přívál darovaného jídla a moučníků.

„Jsem v pohodě,“ zalžu sestřenici.

Zhluboka se nadechne a očima zabloudí ke gigantickým oknům, za nimiž je vidět Benji sedící v domě. Můžu si jen představovat, co se tam probírá. Něco jako: *Max povídal, že zabila Cartera. Neměli bychom s ní mluvit.*

Zajímalo by mě, jestli mě Benji bude bránit. Možná s nimi souhlasí.

„Stačí říct a jdeme pryč,“ říká mi Linden.

Jsou to i její přátelé. Alespoň byli, než jsem ji následovala na vysokou a vetřela jsem se do jejich uzavřené party.

Posadím se na jednu ze směšných laviček, která by se spíše hodila do zahrad ve Versailles, zavru oči a nastavím tvář slunci.

Když jsem tu seděla naposledy, byla jsem šťastná. I když teď si sotva vzpomínám, jak takové štěstí vypadá.

Čas kvapí, obloha tmavne, ale já se nezvedám.

Proudí ke mně útržky smíchu, odrážejí se od země změkklé letním deštěm. Carter by měl radost, že jsou jeho kamarádi šťastní. Tady, na tomhle místě, kde si hrával na schovávanou za dokonale zastřiženými živými ploty. Kde v létě spával v lese pod širákem a pozoroval hvězdy, když ucítil potřebu uniknout z domu. Kde mohl jednoduše být sám sebou.

Zahrada se začíná plnit dalšími lidmi.

Někdo zapálí oheň na obřím kamenném ohništi, u nějž Carterovi rodiče vždycky pořádali party. Max stojí jen pár kroků ode mě a s rukama v kapsách zírá do plamenů. Ptám se sama sebe, jestli existoval čas, kdy jsme k sobě necítili nenávist. Anebo to mezi námi vždycky bylo takhle? Zvedne hlavu a všimne si mě, jeho oči se zdají velké a zadumané, než je opět přimhouří.

Neodvrátím se. Přestože vím, že bych tu neměla být, Max se nestane důvodem, proč odejdu.

Mezi hosty koluje několik lahví Carterovy oblíbené whiskey. Napadne mě, jestli pocházejí z jeho pokoje, anebo je někdo přinesl. Co se stane s těmi, které sbíral? *Sbíral*. Už nic sbírat nebude.

„V pohodě?“ zeptá se mě znovu Linden.

Neexistuje nějaký limit, kolikrát lze tuhle otázku položit?

„Dala bych si něco k pití.“

Sestřenice přikývne a vyrazí pro whiskey, protože ví, že pivo nebude stačit. Zůstanu sama na okraji tohoto karu a naslouchám, jak přítomní mezi flirtováním a hádkami o pitomosti vzpomínají na Cartera.

Tohle by se mu líbilo.

Linden mi přinese červený pohárek s whiskey a ledem. Sama si alkohol naředila colou a já protáčím oči.

„Je mi jedno, kde jsme. Carter by mě nikdy nepřinutil vypít tyhle splašky neředěné.“ Zašklebí se, ale vzápětí se ovládne, jako by si uvědomila, že žertovala. Na pohřbu.

Usměju se, protože i tohle by se Carterovi líbilo. Až na to, že po úsměvu následují slzy, kterým se nemůžu ubránit. „Nic jiného by ani nečekal.“

Ukáže kelímkem na dívku, která drží poznámkový blok a hrst propisek. „Píší Carterovi dopisy do nebe a pak je spálí... takže...“

Symbolické gesto, jehož prostřednictvím můžete zesnulému sdělit, co jste mu nestihli říct za života.

Usrкну. A pak znovu. Lidé si o mně šeptají, ale jen ti nejstatečnější se opovíží ke mně přistoupit a vyslovit mi soustrast, anebo mi říct, co pro ně Carter znamenal.

Někteří dokonce měli odvalu zeptat se, co se stalo. Jak jsem *ztratila* Cartera ve vodě. Jak mě zachránili, ale jeho ne.

Neodpovídám. Jenom sleduju, jak hoří nevyslovená slova.

„Otevři oči, Nieve.“

Ale jsou tady a já si přeju, aby nebyli.

Doléhá ke mně zvýšený hlas Maxe a Benjiho. Baví se s někým, koho nepoznávám. S klukem našeho věku, jehož obličej se utápí ve stínech. Má na sobě světle modrou mikinu s nápisem ASHER'S – NÁVNADA A RYBÁŘSKÉ POTŘEBY FLORIDA. Vedle něho stojí dívka s tmavými vlasy, kterou jsem viděla na pohřbu.

Její oči si ve tmě najdou ty moje a já sleduji, jak udělá tři kroky mým směrem, než ji Max zastaví a stoupne si před ni.

Následuje další dohadování. Netuším, o co jde, ale Benji se mezi ně vloží. Podívám se na Linden. Zajímá mě, jestli je zná, ale připadá mi zmatená stejně jako jsem já.

Kluk v mikině do Maxe strčí. Tvrdě.

Max zavravorá dozadu, ale neupadne.

„Co to do prdele...“ Max se spíš diví, než ptá. Obočí má stažené nízko nad oči.

Bolest a zlost, které v sobě dusil, se změní v hněv. Každý to vidí. Benji mu drží ruku na hrudi, aby mu zabránil udělat něco, co by neměl. Sleduju je se sevřeným srdcem.

„Kurva, koukej odtud vypadnout!“ zařve Max.

„Co máš za problém?“ zeptá se Mikina. „Takhle s ní nemluv.“ Ukáže na holku.

„Nemluvím s ní,“ upřesní Max. „Mluvím s tebou.“

Benji se otočí ke klukovi. „Přestaň s tím. Sem se to nehodí.“

„Ona si může mluvit, s kým chce.“ Kluk v mikině se ani neobtěžuje tlumit hlas.

Max vykročí kupředu a skoro to vypadá, že se na Mikinu vrhne. Mikina couvá. „Vypadni! Hned!“

Neznámý se chechtá. „Dobře, stejně se to nakonec dozví.“ Zalétne ke mně očima. „Přijď za mnou, až se na to budeš cítit, Nieve!“

Max praští Mikinu do čelisti a náhle je kolem nich horda lidí.

„Poser se, Maxi!“ uleví si Mikina.

Dívka z pohrbu, ta, která seděla společně s Carterovou rodinou, ho vezme za ruku a vracejí se k domu. Cestou kontroluje chlapcovu pohmožděnou bradu.

Všichni se rozhlížíjí kolem sebe, rozpačítí z nepříjemného výstupu. Ale Benji opět zachrání situaci tím, že pustí Carterovu oblíbenou píseň Willieho Nelsona.

Napětí se rozplyne v brnkání kytar, ale Max dál stojí s drinkem v ruce a zjevně je pořád rozhozený.

Bez přemýšlení se dlouze napiju z pohárku a vykročím k němu. Zahlédne mě přicházet a přešlápne z nohy na nohu, jako by se rozhodoval, jestli nemá zdrhnout.

Zbabělec.

Zatracený zbabělec.

„Co to mělo být?“

„Nic,“ odsekne automaticky a já si připadám jako dítě.

„Nelži mi a vyklop to.“

Max zavrtí hlavou. „Prostě se vrať k –“ Mávne neurčitě rukou k místu, kde jsem seděla.

„Co mi chtěl ten kluk říct? Copak...“ Polknu. „Copak mě Carter podváděl?“ Můj hlas piští a přeskakuje.

Max se na mě podívá, skoro se stydí. „Ne.“

Ucedil jedno jediné slovo. Moje srdce je napadrté a já jsem příliš unavená, abych na něho naléhala.

Max mě nikdy neměl rád. Nesnášel, když jsem začala s Carterem chodit, nezvykl si, ani když náš vztah začal být vážný. Stěžoval si, že na něho Carter už nemá čas, a často nám dělal křena, když jsme si spolu někam vyšli.

Cítím, jak se víc a víc kaboním. Má zlost přerůstá ve zmatek. „Co ho teda potom štválo?“

Max si zhluboka a ztěžka povzdechne. Cítím, že to visí mezi námi ve vzduchu. „Zkrátka se vrať k Linden a –“ Ale vytáhne z kapsy druhou ruku a mávne s ní k mojí sestřenici a já to zahlédnu.

Zlatý náramek na jeho zápěstí.

Bez přemýšlení ho popadnu za ruku a přitáhnu si ji k sobě. Max je tak zaskočený nebo unavený, že se nebrání. Vklouznou prsty pod chladný kov, který se zableskne, když uchopím plochý plíšek.

CHAD III.

Zápěstí, na kterém se teď blýská, je tmavší, silnější a nahoře na náramku zůstala modrá skvrna od barvy. Mnu kov mezi prsty, cítím jeho hladký povrch a divím se, jak k němu Max přišel. Copak si ho Carter sundal, než šel do vody? Nebo ho předtím někde ztratil? Dal ho Maxovi?

Vzal si ho Max –

„Kde jsi to sebral?“ zeptám se podrážděně.

Max vytrhne ruku z mojí. Ve tváři se mu mihne zlost, ale mluví tiše. „K čertu s tebou, Nieve. Nemůžeš si přivlastnit každý kousek z Cartera.“

„Já jsem ne...“ Ucouvnu, protože si nejsem jistá, jestli s ním souhlasím. *Mám* na Cartera právo. Byla jsem láskou jeho života.

Max stojí tak blízko, že vidím hnědé tečky v jeho zelených očích a tenký zlatý řetízek, který se smekl do prohlubně na jeho krku. Přestane se vztekat a vypadá skoro laskavě. Téměř lidsky. Takhle blízko jsme se k sobě nepřiblížili od chvíle, kdy se Carter utopil.

Povzdechne si. „Je nějaký důvod, proč jsi tady?“

Ano.

Kluk v mikině.

Někdo mě vezme za paži. „Nieve, pojd' se mnou pálit.“ Je to Linden. Podá mi papír a propisku a obejmě mě. Její vanilkový parfém mi připomíná stovky dní, kdy byl život hračka. A Carter žil. Proto zamířím k ohni s papírem v ruce a myslím na milion věcí, které jsem mu nikdy neřekla.

Že nesnáším whiskey.

Že jsem chtěla na jednadvacáté narozeniny odletět do Itálie.

Že někdy mi moje srdce připadá malé, protože on je tak velký.

Místo toho napíšu, co *potřebuju* sdělit.

Naškrábu jedinou věc, na níž záleží.

VRATĚ SE KE MNĚ ZPÁTKY.

Sleduju, jak papír hoří, okraje se kroubí a černají. Pak vzplane, ozáří celý oheň a uhasne.

A já přemýšlím o tom, že tohle je naposled, kdy pro Cartera svítí světlo.

Kapitola 3

Léto se ke mně nastěhuje prostřednictvím pruhů světla na koberci mé ložnice. Dny splývají jeden s druhým a není to tak, že by mě překvapilo, když babi a Linden začnou balit věci do školy. Jenom nemám zájem.

Babi tvrdí, že se musím vrátit. Že je to pro moje vlastní dobro.

„Mysl se musí hýbat,“ nabádá mě. „A smrdíš.“

Svoje věci si nesbalím, udělá to za mě Linden. Posbírá všechno, co potřebuju na vyučování, vyhledá můj nový rozvrh a zjistí, kde budu mít pokoj na koleji. Sama pro sebe.

Po tomhle jsem loni toužila víc než po čemkoliv jiném.

Soukromá místnost, abychom Carter a já...

Když se konečně dokopám jít do školy, svět mi připadá jako kulaté akvárium. Kamkoliv se hnu, tam mě někdo kradmo pozoruje. Zapomínají šeptat a předstírat, že se nebaví o mně, ale já jim nic nevyčítám.

Samozřejmě na mě zírají. Taky bych zírala.

Na holku, která zabila svého přítele.

Lidé si o Carterovi povídají, smutně se usmívají a tiše se pochechtávají. Vzpomínají, jak v kampusu zorganizoval běh naháčů, anebo na krátké příběhy, které si vždycky našly cestu do studentských novin.

Babi možná chce rozhýbat moji mysl, ale tělo se zaseklo. Ležím v posteli a dívám se na všechna místa, která nejsou poznamenána Carterem.

Na věšák, kam si nikdy nepověsí bundu vedle mojí. Na knížku na nočním stolku, kterou mi nikdy nevezme z ruky, aby se mohl se mnou

pomazlit. Chybí vzkazy na nalepovacích lístcích, rozseté po celé místnosti, aby mi dal najevo, že tu byl a já mu scházím.

Přesto toho tady z něj hodně zbylo, přestože v téhle místnosti nikdy nepobýval.

Z rohu bílé deky na mě civí skvrna od rozlitého červeného vína. Nepřítomně po ní přejeďu rukou. Carter a já jsme předstírali, že jsme dospělí s flaškou levného moku, kterou šlohl tátovi. Tulili jsme se k sobě, sledovali jsme film na mém notebooku a usrkávali čůčo z hrnků místo ze skleniček. Jeho ruce sklouzly –

„Nieve.“ Linden nade mnou stojí a já nechápu, jak se sem dostala, aniž jsem si jí všimla. „Jsi v pořádku?“

Copak bylo otevřeno?

„Nieve?“

„Hmm?“ Uvědomuju si, že vypadám úplně mimo, ale nesnažím se s tím něco udělat. „Jsem v pohodě.“

Zhluboka si povzdechne. „Je čas se osprchovat.“

Asi jo, ale neřeknu jí to.

Stáhne ze mě přikrývku a já se instinktivně schoulím do klubíčka. „Ted' ne.“

„Právě ted'. Celý tenhle pokoj páchne potem a depresí.“

„Nemám depku. Umřel mi přítel.“ Slova vyzní hněvivě a já udělám tu chybu, že se na sestřenici podívám.

Usmívá se, jako by se odmítala nechat čímkoliv rozhodit. „Jo. Toho jsem si vědoma. Možná budeš v šoku, ale mně umřel jeden z nejlepších kamarádů, a přesto zvládám základní hygienu.“

Nechápe to. Nejsme na tom stejně. Ona není zodpovědná za jeho smrt. Kvůli ní o život nepřišel.

„Tý máš ale kliku,“ odpovím.

Uchopí mě v podpaží a zvedne na nohy. „Jako klikařka si nepřipadám. Obávám se, že moje sestřenice propásne první dny školy, protože nedokáže vstát z postele.“

Všimnu si zlatého tkalounu, který má přehozený kolem krku a vede k zelené jmenovce s nápisem LINDEN MONROEOVÁ – RODINA ZAKLADATELŮ – KOMISE PRO AKADEMICKÉ DĚDICTVÍ.

Někde má stejnou pro mě. Protože by bylo divné, kdyby se během seznamovacího týdne neukázaly děti z rodiny zakladatelů, neusmívaly se na prváky a nepovídaly si s absolventy o odkazu naší praprababičky a ostatních žen z naší rodiny, které toho tolik udělaly pro tuhle školu.

„Půjdu. Mám skoro hodinu.“ Snažím se znovu padnout na postel, ale zachytí mě.

„Tak dlouho ti bude trvat jen učesat si vlasy.“

Dostřká mě do připojené koupelny a nějak se jí podaří zapnout sprchu a zároveň držet dveře. Zaúpí ale v okamžiku, kdy spatří dvě krabice s toaletními potřebami, které zůstaly nedotčené osm dní od chvíle, kdy jsem se oficiálně nastěhovala nazpátek do kampusu. Podle mě není důvod, aby byla takhle zklamaná.

„Prosím tě, řekni, že si aspoň čistíš zuby.“

„Jsem na tom ještě líp – nic nejím.“ Ale to není pravda. O půlnoci chodím k prodejnám automatů, anebo do kantýny těsně předtím, než zavře.

Protočí oči a přetáhne mi tričko přes hlavu jako dítěti. „Můžu v tom pokračovat, jestli chceš, anebo tě můžu hodit pod sprchu oblečenou.“

Je mi to putna. Vážně se nestarám, jestli budu umytá, nebo ne, a v tom je ten problém. Na všechno kašlu, lhostejnost vede.

Zamávám pažemi a vyženu ji z koupelny. Svléknu si zbytek oblečení a vlezu do sprchy. Horká voda na nahé kůži je naprosto báječná. Uklidňuje mě. Bývalo to tak snadné. Osprchovat se. Tohle zvládnu. Akorát si pozdě uvědomím, že nemám po ruce žádný šampon ani mýdlo.

„Linny?“ zavolám.

Dříve než ji stačím o něco požádat, už mi obojí podává za závěs. Neunikne mi, že chybí holítko se žiletkou.

Na rozdíl od babi mi nedůvěřuje.

„Jakou že máš první přednášku?“

Chce se přesvědčit, jestli budu lhát. „Ateliér.“

„Aha.“ Představuju si, že píše někomu, kdo tam má jít se mnou, aby na mě diskrétně dohlédl. Aby se ujistil, že jsem *v pořádku*. „Po vyučování bychom si mohly dojít pro koblíhy na to místo, co máš tak ráda.“

Ne, kdepak, *já* ne. Tohle místo jsme milovali s *Carterem*. Bože, jak jsem si mohla myslet, že se sem zvládnou vrátit?

„Oukej.“ Setru si slzy a pak si důkladně umyju tělo i vlasy. Když vyjdu ze sprchy, Linden se tváří skoro pyšně a já chci zvracet. Anebo se vrátit do postele.

Neobléknu si nic fajnového – spokojím se s teplákovou soupravou a tričkem, které patřilo Carterovi. K tomu si obuju pantofle a mokré vlasy si stáhnou do uzlu. „Hotovo.“

„Vizáž,“ konstatuje suše sestřenice a dýchá nosem tak zhluboka, až u toho funí. „Hydratace? Ochrana proti slunci?“

„Osprchovala jsem se. Přestaň po mně chtít zázraky.“

Zdá se, že si Linden uvědomuje, že možná dosáhla maxima, a dál to nehrotí. Dříve než ji stačím zastavit, natáhne se po mé ruce a uváže na ni kousek růžové vlny.

Musela ji o to požádat babička. Zase nějaká pověra, po jejímž významu dávno nepátráme. Zajímalo by mě, co růžová znamená.

Když se na mě podívá, vyčte z mojí tváře nějaký dávno zapomenutý pocit, a protočí panenky. „Chtěla, abych ti přibalila tvoji příkrývku. Buď ráda, že je to všechno, s čím mě za tebou poslala.“

Moje příkrývka je posvátná věc. Pracuju na ní celý svůj život a nikdy neopouští babiččin dům. Musím na tom být hůř, než jsem si myslela.

Linden mě vyžene z pokoje v horním patře Věže zakladatelek. Je to jedna ze tří vymazlených ložnic umístěných stranou všeho ruchu, určená pro potomky Rachel Monroeové, zakladatelky školy. Loni jsem se s Linden dělila o místnost na hlavním podlaží, protože tyhle pokoje procházely rekonstrukcí. Ale teď máme každá vlastní.

Pod námi bydlí členové akademické komise, kteří svoje podlaží pojali jako dům bratrstva. Purpurové koberce a stěny v sytých barvách se příkře liší od námi obývaných zelených odstínů. A o to právě jde. Zelená je pro potomky a purpurová pro členy výboru. Dokonce i barvy dokazují, jak je v Suttletonu důležité ctít tradice.

Nepěstujeme zde bratrstva ani studentskou radu, zato máme Komisi pro akademické dědictví, skupinu lidí, kteří pracují na získávání finančních prostředků, správě a filantropii. Stačí říct, že jste jejím členem, a otevrou se vám dveře několika prestižních institucí. Baletní soubory po celé zeměkouli, nakladatelství, galerie a filmová studia. Naše škola je „Harvard“ uměleckého světa.

A je stejně tak snobská.

Procházím budovou, kráčím za sestřenicí, co mi nohy stačí, a nezastavím se na chodbě, která vede k pokoji, kde loni bydlel Carter.

Všude narážím na bolestné vzpomínky, ale ne kvůli němu. Loňský rok byl totiž báječný. Na nádvoří roste strom, pod kterým jsem sedávala a četla tu nejčervenější červenou knihovnu. U venkovního stolu jsme s Benjím drbali a cpali se sendviči z kantýny. A taky je tu lavička, kde jsem brečela, když jsem dostala první čtyřku. Nádvoří školy je plné vzpomínek patřících jenom mně.

Anebo dívce, kterou jsem bývala.

Někdy mě napadá, jestli se toho dne neutopila v řece spolu s Carterem.

Přejdeme přes trávník k obrovské budově výtvarných umění. Dveře se otevrou a na můj nos zaútočí pach čističe a epoxidu říznutý oděrem barev a jílu.

Kdysi se mi okamžitě zvýšil tep – z příslibu kreativity.

Tento prostor by měl působit uklidňujícím dojmem. Důvěrně známá chodba, po níž jsem loni chodila téměř každý den, bývala plná ranního světla proudícího dovnitř velkými okny umístěnými po jedné straně, a smíchu nových studentů. Jenže slunce se schovává za mraky a všichni

se na mě dívají. Ti, kteří tu studovali loni, zírají a šeptají si. Přestože skláním zrak k podlaze, slyším, jak říkají:

Ve vodě.

Šel za ní.

Trvalo dvě hodiny, než ho našli.

„Nieve.“

Zůstala jsem stát. Sestřenice stojí pár kroků přede mnou a ohlíží se po mně. Je ztělesněnou směsicí odhodlání a rezignace. Zasekla jsem se ve dveřích, ale dál jít nedokážu. Nejsem připravená.

„Nieve,“ opakuje, ale já nechci, aby na mě každý čuměl. Aby si o mně šeptal.

I když si mě nikdo nevšímá, hlava mi napovídá, že to není pravda.

Stačí zalétnout očima za její záda a spatřím někoho, kdo mě *má* v hledáčku.

Max stojí ve dveřích ateliéru. Za ním se rozprostírá moje domněle bezpečné místo, ale on je hlídá jako Kerberos strážící podsvětí a brání mi nalézt klid.

Chmuří se.

Hrudník mu stoupá a klesá a zlato na jeho zápěstí se blýská, když ruce zatíná v pěst. Na první pohled je vidět, jaké má o mně mínění. Je přesvědčený, že jsem Cartera zabila. Ani to nemusí vyslovit.

Nemůžu uvěřit, že je tady. Pochopitelně jsem počítala s tím, že tu na něho natrefím, ale setkat se s někým, kdo jediný kromě mě zná celou pravdu... je zkrátka příliš. Chci ho požádat, aby mi uhnul, ale hledí na Linden. „Neměla by tady být.“

„Maxi.“ Její hlas zní prosebně, a to mi vadí.

„Linden. Tohle je –“

„Maxi, přestaň. Ona to potřebuje.“

Bavili se o mně, jako bych tam nebyla.

„Vážně? Myslíš si, že to potřebuje?“ Mávne ke mně rukou a tváří se znechuceně. „Podívej se na ni.“

A já prostě *nemůžu*.

Nemůžu to udělat. Nedokážu s Maxem bojovat. Nesnesu být v jedné místnosti s někým, kdo...

Zná pravdu.

„Jsi idiot.“ Napadají mě daleko horší věci. Příšerné urážky, ale tahle je jediná, kterou se odvážím vyslovit nahlas.

Max se na mě podívá a přikývne. „Jo, já vím.“

Zní to skoro rezignovaně, ale já na to kašlu. Bez dalšího slova se otočím a opustím budovu, kráčím přes nádvoří a snažím se dostat do ložnice dřív, než mě Linden dožene.

„Co sakra blbneš, Nieve?“ Nadává mi šeptem, protože nás lidé pozorují. Děti z rodu Monroevých pořád někdo sleduje. Přeju si být neviditelná.

„Klidně o mně zase mluv, jako bych nestála přímo vedle tebe.“ Vyštěknu to nahlas, protože mi je šumák, co si o mně kdo myslí. Už se o to nestarám.

Oběhne mě a postaví se před dveře vedoucí do chodby. „Nieve, prosím, dneska ne. Jenom hodinu, ano?“

Ale já ji neposlouchám. Kdybych se jen mohla kolem ní protáhnout...

Náhle je tam Max a něco Linden šeptá. A pak –

„Fajn,“ zasténá. „Dobře, sakra.“

Její ruka klouže po mém zápěstí a já cítím, jak se kolem mě ovíjejí její prsty. Uklidňuje mě to, ale jen do té doby, než se mnou škubne a vleče mě k parkovišti.

Carterova ruka klouže z té mojí.

„Otevři oči, Nieve.“

Neperu se s ní. Nastoupím do auta a ani se neptám, kam jedeme, když se ocitneme na silnici. O dvě hodiny později se proplétáme městem, kde žijeme, a míříme k babiččinu domu.

Ulici lemuje nevysoký dřevěný plot. Před mnoha lety ji vyasfaltovali, ale teď její povrch popraskal a prorůstá jím plevel. Opět se mění v prašnou cestu. Naše světle modrá patrová chalupa stojí před nevelkým rybníčkem a obklopuje ji divoká zahrada. Dům obepíná prostorná veranda a něco mi říká, že jakmile projdu brankou, budu v bezpečí.

Připadám si jako milion světelných let od školy, kterou jsme právě opustili.

Babi stojí na malém dřevěném molu zády k našemu autu a nedaleko ní se pase šest ovcí. Linden opatrně vjíždí na cestu vysypanou štěrkem. Když zastaví, babi hodí do vody hrst větviček.

Linden zavrčí něco o tom, že babi *zase hrabe*, ale dál to nekomentuje. Na rozdíl ode mě se jí nelíbí, jak babi vnímá svět. Pro tu je čas totiž ohebný a pohyblivý, bere ho jako pouhý návrh, v němž rozhodnutí nikdy nejsou konečná.

Když se chystám vystoupit z auta, ovce se mi postaví do cesty. Beran s modrým šátkem kolem krku se do mě snaží drcnout hlavou, ale já ho odeženu.

„Lukeu! Přestaň blbnout!“ křikne na něho babi. „Promiň. Logan a Dean vlezli do jetele a on je naštvaný, že mu všecken spásli.“

„Kde je Rory a Lorelai?“ vyzvídá Linden.

Babi mávne rukou za sebe, jako by neměla ponětí, ale moc dobře o nich ví. Vždycky má přehled, kam se její ovečky zatoulaly. „Už jste zpátky?“ Podívá se na mě, ale vzhledem k tomu, že nemám zdání, co tu pohledáváme, jenom pokrčím rameny.

„Můžeme si promluvit?“ zeptá se Linden babičky.

Babi se zamračí a přikývne. Zamíří na verandu.

Nenásleduju je, protože nevím, jestli o to stojí. Chtějí si promluvit o mně beze mě. Jako bych nebyla schopná za sebe sama rozhodovat.

Následuju Lukea k vodě, kde se tiše pase Paris. Na hladině plavou babiččiny proutky ovinuté žlutou přízí. Není to nic víc než tři klacíky svázané k sobě.